

КРИС КАРТЪР

ПРЕСТЪПЕН УМ

An Evil Mind
Copyright © 2014 by Chris Carter
All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски
© Димитър Стоянов-Димó, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014
ISBN 978-954-389-307-2

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

КРИС КАРТЪР

ПРЕСТЪПЕН УМ

ЕРА

Първа част

Погрешният човек

1.

– Добро утро, шерифе. Добро утро, Боби – извика иззад шубера възпълничката чернокоса сервитьорка с татуировка на малко сърце на лявата китка. Не беше необходимо да поглежда часовника на стената вдясно от себе си. Знаеше, че часът е шест и няколко минути сутринта.

Всяка сряда, неизменно, шерифът Уолтън и заместникът му Боби Дейл идваха в закусвалнята за шофьори на камиони на Нора в покрайнините на Уийтланд в Югоизточен Уайоминг, за да похапнат сладък пай. Според мъвата в закусвалнята на Нора правеха най-хубавите пайове в цял Уайоминг. Всеки ден от седмицата имаше различна рецепта. В сряда предлагаха пай с ябълки и канела, любимия на шерифа Уолтън. Той много добре знаеше, че първата партида винаги излиза от фурната точно в шест сутринта и че няма нищо по-хубаво от вкуса на току-що изпечен пай.

– Добро утро, Бет – отвърна Боби, докато изтръскваше дъждовната вода от връхната си дреха и панталоните си. – Казвам ти, навън се излива адски потоп – добави той и разтърси крак, сякаш се беше подмокрил.

Летните порои в Югоизточен Уайоминг бяха нещо обикновено, но бурята тази сутрин беше най-силната през сезона.

– Добро утро, Бет – присъедини се шериф Уолтън, свали шапката си, избърса лицето и челото си с носна кърпа и бързо огледа закусвалнята. По това време на утрото и при проливния дъжд навън в заведението имаше много по-малко хора от обикновено. Заети бяха само три от петнайсетте маси.

Мъж и жена на около двацет и пет години седяха на масата най-близо до вратата и закусваха палачинки. Шерифът предположи, че очуканият сребрист фолксваген „Голф“, паркиран навън, е техен.

Следващата маса бе заета от едър изпотен мъж с обръсната глава, който сигурно тежеше най-малко сто и седемдесет килограма. С количеството храна пред него лесно биха се нахранили двама, може би трима много гладни човека.

На последната маса до прозореца седеше висок мъж с прошарена коса и рунтав мустак с формата на конска подкова под крив нос. Ръцете му бяха покрити с избледнели татуировки. Той вече бе приклучил със закуската си и се беше облегнал назад на стола, като си играеше с пакет цигари. Изглеждаше замислен, сякаш трябваше да вземе много трудно решение.

За шериф Уолтън нямаше съмнение, че двата големи камiona навън са на тези двама мъже.

В края на барплота седеше приятно облечен мъж на четиресет и няколко години. Пиеше кафе без сметана и захар и ядеше поничка с шоколадова глазура. Косата му беше къса и добре подстригана, а брадата – стилна и поддържана. Прелистваше брой на сутрешния вестник. Шериф Уолтън заключи, че тъмносиният форд „Таурус“, паркиран отстрани на закусвалнята, сигурно е негов.

– Точно навреме – каза Бет и намигна на шерифа. – Току-що ги извадихме от фурната. – Тя повдигна рамене. – Сякаш не знаеш.

Приятното ухание на току-що изпечен ябълков пай с лек примес на канела вече се разнасяше из заведението.

Шериф Уолтън се усмихна.

– Поръчваме обичайното, Бет – рече той и се настани до бара.

– Идват веднага – отговори Бет и отиде в кухнята. След няколко секунди тя се върна с две вдигащи пара големи парчета пай, залети с меден крем. Изглеждаха идеални.

– Ммм... – обади се мъжът, който седеше в другия край на барплота, и плахо вдигна пръст като хлапе, което иска разрешението от учителя да говори. – Има ли още от този пай?

– Разбира се – отговори Бет и му се усмихна.

– В такъв случай може ли едно парче и за мен, моля?

– И за мен – извика от масата си грамадният шофьор на камион и вдигна ръка. Вече облизваше устни.

– И за мен – рече мъжът с мустака като конска подкова и прибра пакета цигари в джоба на якето си. – Паят мирише страховотно.

– И вкусът му е страховотен – добави Бет.

– Превъзходен е – каза шериф Уолтън и се обърна към хората около масите. – След миг ще се озовете в рая на пайовете.

– Очите му изведнъж се разшириха от изненада. – Мамка му! – възкликна той и скочи от стола.

Реакцията на шерифа накара Боби Дейл бързо да извие тяло и да проследи погледа на Уолтън. През големия прозорец зад масата на младата двойка той видя фарове на пикап, който се беше насочил право към тях. Колата изглеждаше неуправляема.

– Какво става, по дяволите? – извика Боби и стана.

Всички в закусвалнята се обърнаха към прозореца и стъписването, което се изписа на лицата им, беше еднакво. Пикапът се носеше към тях като насочваща се ракета и не показваше признаци, че ще свърне или ще намали. До сблъсъка оставаха две-три секунди.

– Бягайте! – изкрещя шериф Уолтън, но не беше необходимо да го казва. Всички в заведението инстинктивно вече се втурваха, за да избягат от пътя на превозното средство. С тази скорост пикапът щеше да разбие фасадата на закусвалнята и вероятно нямаше да спре, докато не стигне до кухнята отзад, разрушавайки всичко и убивайки всички по пътя си.

Разнесоха се отчаяни писъци и настана хаос. Всички знаеха, че няма да имат достатъчно време да се дръпнат от пътя на пикапа.

Оглушителният трясък прозвуча като експлозия. Земята се разтресе под краката на хората.

Шериф Уолтън пръв вдигна глава и се огледа наоколо. Едва след няколко секунди разбра, че пикапът не е разбил фасадата на сградата.

Намръщването бе последвано от озадаченост.

– Всички добре ли са? – извика шерифът, като трескаво оглеждаше другите.

От ъглите на помещението се чуха приглушени утвърдителни отговори.

Шерифът и заместникът му веднага скочиха на крака и хукнаха навън. След миг ги последваха и останалите. Дъждът се бе усилил през последните няколко минути и сега валеше в гъсти завеси, силно намалявайки видимостта.

По чист късмет пикапът беше попаднал в дълбока дупка в земята само на няколко метра от закусвалнята и рязко бе променил посоката си наляво, пропускайки заведението само с около петдесет-шейсет сантиметра. Когато беше свърнал, бе закачил задната част на тъмносиния форд, паркиран навън, а после се беше забил в страничната постройка, където имаше две тоалетни и склад, като ги беше разрушил напълно. За щастие в тоалетните и склада нямаше никого.

– Мамка му! – възкликна шериф Уолтън и почувства, че сърцето му заблъска в гърдите. Сблъсъкът беше превърнал пикапа в абсолютна развалина, а външната постройка – в порутена съборетина.

Шерифът прескочи отломките и пръв стигна до пикапа. Вътре беше само шофьорът – мъж с прошарена коса, който наблюдаваше шейсетте, въпреки че беше трудно да се каже. Шериф Уолтън не можа да го познае, но беше сигурен, че не е виждал пикапа в Уийтланд. Превозното средство беше старо и ръждясало, „Шевролет 1500“ от началото на деветдесетте години на миналия век, и въпреки че шофьорът бе закопчал предпазния колан, ударът беше твърде силен. Предницата на пикапа заедно с двигателя се беше огънала назад и бе пробила шофьорската кабина. Таблото и воланът бяха притиснали гърдите на шофьора към седалката. Лицето му беше обляно в кръв и разрязано от парчета от предното стъкло. Едно се беше забило в гърлото му.

– По дяволите! – процеди през стиснати зъби шериф Уолтън, докато стоеше до вратата на шофьора. Не беше необходимо да проверява пулса му. Знаеше, че човекът не е оцелял.

– Боже мой! – с треперещ глас възкликна Бет на един-два метра от него.

Той се обърна към нея и вдигна ръце, предупреждавайки я да спре.

– Бет, не идвай тук – заповяда ѝ с твърд глас. – Върни се вътре и стой там. – Погледът му се насочи към останалите клиенти на закусвалнята, които бързо вървяха към пикапа. – Върнете се в закусвалнята. Това е заповед. Сега целият район е отцепен, чувате ли?

Всички спряха, но никой не се обърна да се върне.

Очите на шерифа потърсиха заместника му и откриха Боби, който стоеше до форда „Таурус“. Изражението на лицето му представляваше смесица от шок и страх.

– Боби! – извика шериф Уолтън. – Обади се за линейка и на пожарната. Веднага.

Боби не помръдна.

– Излез от унеса, по дяволите! Чу ли какво ти казах? Искам да се обадиш по радиопредавателя и да повикаш линейка и пожарната.

Боби продължаваше да стои неподвижно. Имаше такъв вид, сякаш всеки момент ще повърне. Едва тогава шерифът осъзна, че Боби не гледа него, нито смачкания пикап. Очите му бяха приковани във форда „Таурус“. Преди да се блъсне в постройката с тоалетните, пикапът бе закачил задната лява част на форда и вратата на багажното отделение се беше отворила.

Боби изведнъж излезе от вцепенението и посегна към пистолета си.

– Никой да не мърда! – извика той, прицелвайки се с трепереща ръка от човек на човек. – Шерифе – добави с треперещ глас. – Елате да видите нещо.

2. *Пет дни по-късно*

Хънтингтън Парк, Лос Анджелис, Калифорния

Дребното чернокосо момиче на касата маркира последната стока и погледна младия мъж, който стоеше пред нея.

– Трийсет и четири долара и шейсет и два цента, моля – съдържано каза то.

Мъжът прибра покупките си в найлонови торбички и даде кредитната си карта. Не можеше да е на повече от двацет и една години.

Касиерката прокара картата през ПОС терминала, изчака няколко секунди, прехапа устни и колебливо погледна клиента.

– Съжалявам, господине, картата ви е отхвърлена – каза тя и понечи да му върне картата.

Той я погледна така, сякаш му говореше на чужд език.

– Какво? – Мъжът отмести очи към картата и после отново към касиерката. – Трябва да има някаква грешка. Сигурен съм, че е останал кредит в нея. Бихте ли опитали пак, моля?

Момичето повдигна рамене и прокара картата през ПОС терминала още веднъж.

Изминаха няколко напрегнати секунди.

– Съжалявам, но отново не е приета – каза касиерката и му върна картата. – Бихте ли желали да опитате с друга?

Смутен, младият мъж взе картата и поклати глава.

– Нямам друга – срамежливо отговори той.

– Купони за храна?

Мъжът отново поклати тъжно глава.

Момичето зачака, докато той ровеше в джобовете си да търси пари. Успя да намери няколко банкноти и шепа монети по двацет и пет и десет цента. Преброи ги набързо и погледна извиняващо се касиерката.

– Съжалявам. Не ми стигат двацет и шест долара. Ще трябва да оставя някои неща.

Повечето покупки бяха за бебе – памперси, две бурканчета детска храна, кутия мляко на прах, мокри кърпи и тубичка помада против обрив. Останалите бяха обикновени ежедневни продукти – хляб, мляко, яйца, зеленчуци, плодове и кутия супа – всичките от първа необходимост. Мъжът не докосна нищо от бебешките неща, но върна всичко друго.

– Бихте ли проверили колко ще струва това? – попита той.

– Всичко е наред – каза човекът, който стоеше зад него на опашката – висок, с атлетично телосложение и остри, красиво изваяни привлекателни черти и добри очи, и даде на касиерката двацет и шест долара.

Тя го погледна и се намръщи.

– Аз ще ги платя – каза той и се обърна към младия мъж. – Може да си приберете покупките. Аз черпя.

Младият човек се втренчи озадачено в него. Не знаеше какво да каже.

– Всичко е наред – повтори високият и му се усмихна насърчително. – Не се притеснявайте.

Все още стъписан, младият мъж погледна касиерката и после отново високия човек.

– Много ви благодаря, господине – най-последно каза той и протегна ръка. Гласът му потрепери и очите му се навлажниха.

Високият мъж стисна ръката му и кимна окуражително.

– Това беше най-милото нещо, което съм виждала да става тук – рече касиерката, след като младият мъж взе покупките си и излезе. И в нейните очи напиха сълзи.

Високият мъж се усмихна.

– Говоря сериозно – настоя тя. – Работя на касата в този супермаркет почти от три години. Случвало се е с много хора, на които не им стигат парите и се налага да върнат стоки, но никога не съм виждала някой да постъпва като вас.

– Всеки се нуждае от помощ от време на време – отвърна мъжът. – Това не е срамно. Днес аз помогнах на него и може би един ден той ще помогне на друг.

Момичето се усмихна. Очите му отново се напълниха със сълзи.

– Вярно е, че всички се нуждаем от помощ от време на време, но проблемът е, че малцина са готови да помогнат. Особено ако трябва да си бръкнат в джоба.

Мъжът мълчаливо се съгласи с нея.

– Виждала съм ви тук и преди – добави касиерката, маркирайки малкото неща, които беше взел мъжът. Сумата възлизаше на девет долара и четиресет и девет цента.

– Живея в квартала – каза той и ѝ даде банкнота от десет долара.

Тя го погледна.

– Казвам се Линда – рече, кимна към табелката с името на гърдите си и протегна ръка.

– Робърт – отвърна мъжът и стисна ръката ѝ. – Приятно ми е да се запознаем.

– Вижте – продължи тя, докато му връщаше рестото. – Смяната ми свършва в шест довечера. След като живеете в квартала, питам се дали искате да пием кафе някъде?

Мъжът се поколеба за миг.

– Би било чудесно – отговори той, – но за съжаление довечера заминавам. Това ще бъде първата ми почивка от... – Млъкна и при сви очи. – Дори не си спомням откога не съм ходил на почивка.

– Чувството ми е познато – каза тя малко разочаровано.

Той прибра поупките си и я погледна.

– Искате ли да ви се обадя, когато се върна, да речем, след десетина дни? Може би тогава ще пием кафе.

Младата жена се вгледа в него и устните ѝ се разтеглиха в тънка усмивка.

– С удоволствие – отвърна тя и бързо написа телефонния си номер.

Докато мъжът излизаше от супермаркета, мобилният телефон иззвъня в джоба на якето му.

– Детектив Робърт Хънтър, специален отдел „Убийства“ – отговори той.

– Робърт, още ли си в Лос Анджелис?

Обаждаше се капитан Барбара Блейк, шефката на отдел „Убийства“ в лосанджелиската полиция. Само преди два дни

именно тя беше заповядала на Хънтър и партньора му детектив Карлос Гарсия да отидат на двуседмична почивка след едно много трудно и изтощително разследване на сериен убиец.

– В момента, да – иронично отвърна Хънтър. – Но довечера излитам, капитане. Защо?

– Много ми е неприятно, че ти го причинявам, Робърт – каза Блейк с тон, който показваше, че наистина съжалява, – но трябва да те видя в кабинета си.

– Кога?

– Веднага.

3.

В обедния трафик дванайсеткилометровото пътуване от Хънтингтън Парк до Главното управление на полицията през центъра на Лос Анджелис отне на Хънтър малко повече от четиресет и пет минути.

Отдел „Обири и убийства“, разположен на петия етаж на прочутата административна сграда на полицията на Първа западна улица, беше семпла, гола открита площ, претъпкана с бюра на детективи. Нямахме прегради, които да ги разделят или глунави линии на пода, които да очертават работното пространство. Мястото звучеше и изглеждаше като уличен пазар в неделя сутрин – оживено от движения, шепот и викове, разнасящи се от всеки ъгъл.

Кабинетът на капитан Блейк се намираше в отсрещния край на главния етаж на детективите. Вратата беше затворена – това не бе необичайно заради шума, но и щорите на големия вътрешен прозорец бяха спуснати, което несъмнено беше лош знак.

Хънтър бавно започна да си проправя път между хората и бюрата.

– Хей, какво правиш тук, по дяволите, Робърт? – провикна се детектив Перес, вдигайки глава от компютърния екран, докато Хънтър минаваше между бюрата на Перес и Хендерсън. – Мислех, че си на почивка.

Хънтър кимна.

– Така е. Отлитам довечера. Само ще побъбря набързо с капитана преди това.

– *Отлиташ?* – Перес изглеждаше изненадан. – Явно имаш пари. Къде ще ходиш?

– В Хавай. За първи път.

Перес се усмихна.

– Хубаво. И аз бих тръгнал за Хавай веднага.

– Искаш ли да ти донеса гирлянда от цветя или хавайска риза?

Перес изкриви лице в гримаса.

– Не, но ако можеш да прекараш в куфара си една-две хавайски танцьорки, ще ги взема. Може да танцуват на леглото ми всяка вечер. Нали се сещаш какво искам да кажа? – Той кимаше, сякаш говореше сериозно.

– Всеки има право да мечтае – отвърна Хънтър, развеселен от енергичното кимане на Перес.

– Забавлявай се.

– Сигурен съм, че ще се забавлявам – отговори Хънтър и продължи да върви. Спря пред вратата на капитан Блейк и инстинктът и любопитството го накараха да наклони глава на една страна и да надникне през прозореца. Но не видя нищо през щорите и почука два пъти.

– Влез – извика отвътре Барбара с обичайния си твърд глас.

Хънтър бутна вратата и влезе.

Кабинетът на капитан Блейк беше просторен, ярко осветен и безупречно подреден. Южната стена беше заета от лавици, отрупани с идеално наредени по големина и съчетани по цвят книги с твърди корици. На северната стена бяха закачени снимки в рамки, похвални грамоти и награди за постижения, всичките разположени симетрично една спрямо друга. Източната стена беше остъклена. Панорамният прозорец гледаше към Саут Мейн Стрийт. Пред бюрото с двоен пиедестал имаше две кожени кресла.

Капитан Блейк стоеше до панорамния прозорец. Дългата ѝ гарвановочерна коса беше прибрана в изящен кок и закрепена с две дървени китайски пръчици. Беше облечена с бяла копри-

нена блуза, затыкната в елегантна морскосиня тясна пола. До нея стоеше слаба и много привлекателна жена, която Хънтър не беше виждал дотогава. Непознатата беше със строг черен костюм и държеше чаша вдигащо пара кафе. Изглеждаше на трийсет и една-две години и имаше дълга права руса коса и дълбоки сини очи. Личеше ѝ, че обикновено би се чувствала напълно спокойно в каквато и ситуация да попадне, но в начина, по който държеше главата си, имаше нещо малко тревожно.

Хънтър влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Високият слаб мъж в официален костюм, който седеше в едното кресло, се обърна с лице към него. Той беше на около петдесет и пет, но торбичките под очите и месестите отпуснати бузи, които му придаваха вид на булдог, го състаряваха най-малко с десет години. Малкото тънки валма прошарена коса, която все още бе останала на главата му, бяха гладко сресани зад ушите му.

Изненадан, Хънтър спря и присви очи.

– Здравей, Робърт – каза мъжът и стана. Естествено дрезгавият му глас, влошен от годините на пушене, звучеше изненадващо силно за човек, който имаше такъв вид, сякаш не е спал няколко денонощия.

Погледът на Хънтър се прикова върху него за няколко секунди, после се отмести към русокосата жена и накрая към капитан Блейк.

– Съжалявам, Робърт – каза тя и леко наклони глава, а погледът ѝ стана твърд като камък, когато се съсредоточи върху мъжа срещу Хънтър. – Те дойдоха без предизвестие преди около час. Дори не благоволиха да се обадят, по дяволите.

– Извинете ме още веднъж – каза мъжът със спокоен и авторитетен глас. Определено беше свикнал да издава заповеди, а другите да му се подчиняват. – Изглеждаш добре – обърна се той към Хънтър. – Но ти винаги си изглеждал добре, Робърт.

– Ти също, Ейдриън – неубедително отвърна Хънтър, пристъпи към него и стисна ръката му.

Ейдриън Кенеди беше директор на Националния център за анализ на насилствените престъпления, НЦАНП, към ФБР и

специализирания отдел за бихевиористични науки, който оказваше подкрепа на национални и международни правоохранителни агенции, разследващи необикновени или серийни насилствени престъпления.

Хънтър напълно съзнаваше, че освен ако не е абсолютно наложително, Ейдриън Кенеди не отива никъде. Сега той координираше повечето операции на НЦАНП от големия си кабинет във Вашингтон, но не беше бюрократ от кариерата. Кенеди бе започнал живота си във ФБР на млади години и бързо показа, че има огромна лидерска дарба. Освен това притежаваше вродена способност да мотивира хората. Това не остана незабелязано и на много ранен етап в неговата кариера му възложиха да отговаря за екипа на охраната на американския президент. Две години по-късно, след като осуети опит за покушение срещу президента, като се хвърли пред куршума, предназначен да убие най-могъщия човек в света, Ейдриън получи похвала, награда и благодарствено писмо от самия президент. Няколко години след това, през юни 1984, беше официално открит Националният център за анализ на насилствени престъпления. Нуждаеха се от директор, някой роден за водач. Ейдриън Кенеди беше на първото място в списъка.

– Това е специален агент Кортни Тейлър – каза Кенеди и кимна към русокосата жена.

Тя се приближи и стисна ръката на Хънтър.

– Много ми е приятно да се запознаем, детектив Хънтър. Чувала съм много за вас.

Гласът ѝ звучеше невероятно прелъстително, съчетавайки нежен момичешки тон с обезоръжаващо ниво на самоувереност. Въпреки изящните ѝ пръсти ръкостискането ѝ беше твърдо и изразително като на бизнесмен, който току-що е сключил голяма сделка.

Хънтър не отговори и отново се обърна към Кенеди.

– Радвам се, че успяхме да те хванем, преди да заминеш на почивка, Робърт – каза Кенеди.

Хънтър продължаваше да мълчи.

– На хубаво място ли отиваш?

Хънтър издържа на вторачения поглед на Кенеди.

– Дано да е нещо сериозно – проговори най-после той, – защото знам, че не си човек, който украсява нещата. Освен това знам, че изобщо не ти пука къде ще ходя на почивка. Тогава защо не зарежем тъпотииите? За какво става дума, Ейдриън?

Кенеди замълча за момент, сякаш трябваше внимателно да обмисли отговора си.

– За теб, Робърт. Става дума за теб.

4.

Вниманието на Хънтър се отмести за миг към капитан Блейк и когато очите им се срещнаха, тя извиняващо се повдигна рамене.

– Не ми казаха много, Робърт, но от малкото, което разбрах, ми се струва, че искаш да го чуеш. – Барбара се върна до бюрото си. – По-добре те да ти обяснят.

Хънтър погледна Кенеди и зачака.

– Защо не седнеш, Робърт? – попита Кенеди и предложи едното кресло.

Хънтър не помръдна.

– Предпочитам да стоя прав, благодаря.

– Кафе? – попита Кенеди и посочи машината за еспreso в ъгъла.

Погледът на Хънтър се втвърди.

– Добре. – Кенеди вдигна двете си ръце в знак, че се предава, и в същото време едва забележимо кимна на специален агент Тейлър. – Да започваме. – Той се върна на мястото си.

Тейлър остави чашата си с кафето, пристъпи напред и спря до неговото кресло.

– И така – започна тя, – преди пет дни около шест сутринта, докато карал на юг по шосе 87, някой си господин Джон Гарнър получил сърдечен удар в покрайнините на градче на име Уийтланд в Югоизточен Уайоминг. Не е необходимо да пояснявам, че е загубил контрол върху пикапа си.

– В онази сутрин валил проливен дъжд и господин Гарнър бил единственият човек в пикапа – добави Кенеди и направи знак на Тейлър да продължи.

– Може би вече знаете, но шосе 87 се простира от Монтана чак до Южен Тексас и като повечето американски магистрали, освен ако въпросната отсечка не минава през минимално населен район или зона с повишен риск от произшествия, няма предпазни парапети, стени, високи бордюри или издигнати островчета в средата... нищо, което да попречи на превозното средство да напусне шосето и да се отправи в произволна посока.

– Отсечката, за която говорим, не попада в категорията минимално населен район, нито в зона с повишен риск от произшествия – отбеляза Кенеди.

– Поради чист късмет – продължи Тейлър, – или липса на късмет, в зависимост от гледната точка, господин Гарнър получил сърдечния удар точно когато минавал покрай отбивка за камиони с малка закусвалня, „При Нора“. Изпаднал в безсъзнание зад волана, а пикапът излязъл от пътя, минал през площ с ниска трева и се отправил към закусвалнята. Според свидетелите пикапът на господин Гарнър се бил насочил право към заведението. По това време на деня и поради проливния дъжд, който се изливал, в закусвалнята имало само десет души – седем клиенти и трима служители. Местният шериф и единият му заместник били двама от клиентите. – Тя млъкна и се прокашля. – В последната секунда сигурно се е случило нещо, защото пикапът на господин Гарнър драстично променил курса и не уцелил ресторантчето само с около метър. Криминалистите по пътните произшествия установили, че пикапът попаднал в голяма и дълбока дупка само няколко метра преди да стигне до закусвалнята, и това е причината воланът рязко да завие наляво.

– Пикапът се забил в съседната постройка с тоалетните – допълни Кенеди. – Дори ако сърдечният удар не е убил господин Гарнър, то сблъсъкът със сигурност го е направил.

– Това е първият неочакван обрат – каза Тейлър и вдигна показалеца на дясната си ръка. – Докато се отклонявал от заведението и се насочвал към тоалетните, пикапът закачил задната част на син форд „Таурус“, паркиран навън. Колата била на единия клиент.

Тейлър млъкна и посегна към куфарчето си, което беше до бюрото на капитан Блейк.

– Пикапът блъснал форда достатъчно силно, за да се отвори капакът на багажника – отново се обади Кенеди.

– Шерифът не го забелязал – каза Тейлър, – защото изтичал навън. Главната му цел била да се погрижи за шофьора на пикапа и пътниците, ако е имало такива.

Тя бръкна в куфарчето си и извади цветна снимка с размер трийсет на двайсет сантиметра.

– Но заместникът му го е видял – обяви тя. – Докато бягали навън, нещо в багажника на форда привлякло погледа му.

Хънтър зачака.

Тейлър се приближи до него и му даде снимката.

– Ето какво видял в багажника.

5. ***Национална тренировъчна академия на ФБР, Куонтико, Вирджиния***

На 4235 км от Лос Анджелис

От десет минути специален агент Едуин Нюман стоеше в контролната стая за килиите в сутерена на една от няколкото сгради, които съставляваха ръководния център на Академията на ФБР. Въпреки множеството монитори, свързани с камери за видеонаблюдение, монтирани на източната стена, цялото му внимание беше съсредоточено върху една-единствена и много специфична видеокартина.

Нюман не беше стажант в Академията, а много опитен и добре квалифициран агент от Отдела за бихевиористичен анализ, който беше завършил обучението си преди двайсет години. Той работеше във Вашингтон и преди четири дни специално бе дошъл във Вирджиния, за да разпита новия затворник.

– Помръднал ли е изобщо от един час? – попита Нюман, обръщайки се към техническия специалист, който седеше пред голямото табло с контролни уреди срещу стената с мониторите.

Специалистът поклати глава.

– Не, и няма и да помръдне, докато лампите не угаснат. Както ти казах, този човек е като машина. Не бях виждал такова нещо. Откакто го доведоха преди четири вечери, той не е нарушил установения си ред. Спи по гръб, гледа в тавана със склучени върху стомаха ръце като труп в ковчег. Затвори ли очи, не помръдва – не трепва, не се обръща, никакво въртене, почесване, хъркане и будене посред нощ да пикае, нищо. Вярно, от време на време изглежда уплашен, сякаш няма ни най-малка представа защо е тук, но през повечето време спи като човек, който няма абсолютно никакви грижи на света и се излежава в най-удобното легло, което може да се купи с пари. А мога да ти кажа – той посочи екрана, – че леглото изобщо не е такова. Това е най-неудобното дървено легло с тънък като хартия дюшек отгоре.

Нюман се почеса по кривия нос, но не каза нищо.

– Този тип е като вечен часовник, настроен с швейцарска прецизност, мамка му – продължи техническият специалист. – Можеш да сверяваш часовника си с него.

– Какво искаш да кажеш? – попита Нюман.

Специалистът се засмя носово.

– Всяка сутрин, точно в пет и четиресет и пет, той отваря очи. Без будилник, без шум, без запалване на лампи, без обаждане от нас или агент, който да нахлуе в килията му да го събуди. Прави го сам. Точно в пет и четиресет и пет – събужда се.

Нюман знаеше, че личните вещи на затворника са иззети. Той нямаше часовник или нещо друго, с което да следи времето.

– И като отвори очи – добави специалистът, – се втрещва в тавана точно за деветдесет и пет секунди. Нито секунда повече, нито секунда по-малко. Може да изгледаш записите от последните три дни, ако искаш.

Нюман не реагира.

– След деветдесет и пет секунди той става от леглото, свършва си работата в отходното място и после ляга на пода и прави лицеви опори, последвани от коремни преси – всичко по десет пъти. Ако не го прекъснат, ще направи по петдесет с минимал-

ни почивки. И без никакво сумтене, пухтене и гримаси, само чиста решителност. Носят му закуската някъде между шест и половина и седем часа. Ако не е свършил с гимнастиката, той продължава, докато приключи, и едва тогава сяда и спокойно изяжда храната. И я изяжда всичката, без да се оплаква, каквито и безвкусни буламачи да сложим в подноса. След това го водят на разпит. – Техническият специалист се обърна да погледне Нюман. – Предполагам, че ти го разпитваш.

Нюман не отговори и не кимна, но и не поклати глава, само продължи да гледа монитора.

Специалистът повдигна рамене и продължи да разказва:

– Когато го върнат в килията, колкото и да е часът, той отново прави гимнастика – пак по петдесет лицеви опори и коремни преси. – Специалистът се ухили. – Ако си объркал броенето, това са по хиляда всеки ден. Щом приключи и ако не го заведат на поредния разпит, той прави точно каквото виждаш на екрана в момента – седи на леглото с кръстосани крака и гледа втречено празната стена пред себе си. Предполагам, че медитира или се моли, знам ли. Но не затваря очи. И мога да ти кажа, че ме плаши до смърт, като гледа така стената.

– Колко време я гледа? – попита Нюман.

– Зависи – отвърна специалистът. – Позволяват му да се изкъпе веднъж дневно, но часът е различен всеки ден. Знаеш процедурата. Ако влезем да го вземем, докато зяпа стената, той излиза от унеса, става от леглото, слагат му оковите и отива под душа – без да пъшка и охка и без да се съпротивлява и спори. Щом се върне, пак сяда на леглото и се вторачва в сената. Ако не го прекъснат, ще продължи да гледа стената, докато лампите угаснат в девет и половина.

Нюман кимна.

– Вчера обаче – добави техническият специалист, – от чисто любопитство, те държаха лампите запалени пет минути подълго.

– Нека да отгатна – рече Нюман. – Не е имало никакво значение. Точно в девет и половина той си е легнал, заел е позата „труп в ковчег“ и е заспал, независимо дали е светло или тъмно.

– Позна – съгласи се специалистът. – Както казах, човекът е като машина, с настроен с швейцарска точност вътрешен часовник. – Той млъкна и се обърна с лице към Нюман. – Не съм експерт в тази област, но съдейки по онова, което видях през последните четири нощи и четири дни, в психическо отношение този тип е шибана крепост.

Нюман не каза нищо.

– Не искам да превишавам правата си, но... той отрони ли поне една дума по време на разпитите?

Нюман дълго обмисля въпроса.

– Причината да питам е, че знам процедурата. Ако някой специален затворник като него не проговори след три дни на разпити, тогава започва обработката, предназначена за важни персони, а всички ние сме наясно колко трудно става. – Техническият специалист инстинктивно погледна часовника си. – Е, минаха три дни и ако ще започва обработката за важни персони, вече щяха да са ми казали. Затова предполагам, че е пропаял.

Нюман се вгледа в екрана още няколко секунди и после кимна веднъж.

– Снощи проговори за пръв път. – Той най-после откъсна поглед от монитора на стената и се втренчи в техническия специалист. – Каза шест думи.

6.

Докато разглеждаше снимката, която му беше дала специален агент Кортни Тейлър, Хънтър почувства, че сърдечният му ритъм увеличи скоростта си в гърдите му и в тялото му нахлу прилив на адреналин. Изминаха няколко секунди на мълчание и после той най-сетне откъсна очи от снимката и погледна капитан Блейк.

– Видя ли това? – попита Хънтър.

Тя кимна.

Той отново се вгледа в снимката.

– Пикапът на господин Гарнър очевидно е блъснал задницата на форда достатъчно силно и не само, че е отворил капака на

багажника, но и е прекатурил хладилната чанта – каза Кенеди и стана.

Снимката показваше обикновена хладилна чанта за пикник, която се беше обърнала на една страна в багажника на форта. Отвътре се бяха изсипали големи кубчета лед, разпръснали се във всички посоки. Повечето бяха тъмночервени, оцветени от кръв. Но това беше само от второстепенно значение. Вниманието на Хънтър беше насочено върху нещо друго – двете отрязани глави, които несъмнено бяха съхранявани в контейнера, докато е бил преобърнат по време на произшествието. И двете бяха женски – едната на блондинка с дълга коса, а другата – на брюнетка, с къса пикси стил прическа. Главите бяха отрязани от телата в основата на врата. Доколкото Хънтър можеше да прецени, разрезът беше изкусен, направен от опитна ръка.

Главата на русокосата лежеше върху лявата си страна и дългата ѝ коса закриваше по-голямата част от лицето ѝ. Главата на чернокосата се бе изтърколила встрани от хладилната чанта и с помощта на няколко кубчета лед се беше подпряла така, че тилът беше на пода на багажника и чертите ѝ бяха ясно изложени на показ. И Хънтър затаи дъх именно от това. Раните на лицето ѝ бяха по-ужасяващи от самото обезглавяване.

Три малки заключени метални катинара грубо и жестоко пробиваха плътта на устните ѝ на неравни интервали, държейки устата ѝ затворена, но не плътно запечатана. Нежните ѝ устни, покрити със съсирена кръв, още изглеждаха подути и това показваше, че катинарите са били забити, разкъсвайки плътта ѝ, докато е била жива. Очите ѝ бяха извадени. Очните ябълки бяха празни. Имаше само две черни дупки, запълнени със засъхнала кръв, която се беше стекла по лицето ѝ, създавайки изображение на странна тъмночервена мълния.

Тя нямаше кожа на стара жена, но беше невъзможно да се определи възрастта ѝ само по снимката.

– Снимката е направена от шериф Уолтър няколко минути след произшествието – поясни Кенеди, приближи и се и спря до Хънтър. – Както спомена агент Тейлър, той закусвал в рес-

торантчето в онази сутрин. Нищо не е докосвано. Шерифът действал бързо, защото знаел, че дъждът скоро ще унищожи веществените доказателства.

Тейлър бръкна в куфарчето си, извади друга снимка и я даде на Хънтър.

– Тази е направена от криминалистите – обясни тя. – Трябвало да дойдат чак от Шайен, който се намира на един час път оттам, но като прибавим и забавянето, докато екипът се събере и потегли, те са пристигнали на мястото едва четири часа след като се е случило произшествието.

На втората снимка двете глави бяха поставени една до друга с лице към обектива, все още в багажника на форда. На лицето на блондинката имаше абсолютно същите рани като на лицето на brunetката. Пак беше невъзможно да се определи възрастта на втората жена.

– Очите им в хладилната чанта ли са били? – попита Хънтър, без да отклонява вниманието си от фотографията.

– Не – отговори Тейлър. – В нея не е имало нищо друго. – Тя погледна Кенеди и после отново Хънтър. – Нямаме представа къде може да са трупите им.

– И това не е всичко – добави Кенеди.

Хънтър откъсна очи от снимката и погледна човека от ФБР.

– Когато катинарите са били махнати от устните им – продължи Кенеди, – се разкрило, че всичките им зъби са били извадени. – Той направи пауза за ефект. – А езиците – отрязани.

Хънтър мълчеше.

– Тъй като не разполагаме с трупите – отново заговори Тейлър, – може да се спори дали извършителят е извадил зъбите и очите им, за да не бъдат идентифицирани, но това все още не е ясно.

За част от секундата в гласа на Тейлър прозвуча съмнение. Хънтър забеляза безпокойството ѝ и изражението на Кенеди и въздъхна дълбоко.

– Но имайки предвид жестокостта на раните, нанесени на двете жертви, има вероятност това да е било чисто садистично удоволствие, а не маневра да се избегне идентифициране.

Кенеди не се изненада, че Хънтър прочете мислите им толкова бързо. Въпреки че не беше член на Националния център за анализ на насилствени престъпления към ФБР, нито на Отдела за бихевиористичен анализ, Робърт Хънтър беше най-добрият анализатор на престъпления, когото Кенеди познаваше. Той се беше опитал да го привлече на работа във ФБР за първи път преди много години, когато прочете докторската му дисертация, озаглавена „Авангардно психологическо изследване на престъпното поведение“, написана, когато Хънтър беше само на двацет и три години.

Научното изследване бе смаяло Кенеди и тогавашния директор на ФБР толкова много, че стана задължително четиво в НЦАНП и до ден днешен. Оттогава през годините Кенеди се беше опитал още няколко пъти да привлече Хънтър в екипа си. Той не проумяваше защо Хънтър предпочита да си остане детектив от отдел „Убийства“ в лосанджелиската полиция, вместо да се включи в най-мощната и напреднала сила за откриване на серийни убийци в САЩ и може би дори в света. Вярно, Кенеди знаеше, че Хънтър е водещият детектив в отдел „Свърхтежки убийства“, специално подразделение, създадено от полицията, за да разследва умишлени и серийни убийства, в които извършителят е използвал изключителна жестокост и садизъм. И Хънтър беше най-добрият в професията си. Списъкът му с арести го доказваше, но все пак ФБР можеше да му предложи много повече от лосанджелиската полиция. Той обаче изобщо не проявяваше интерес да стане федерален агент и бе отказал на всички предложения на Кенеди и шефовете му.

– Интересен случай – отбеляза Хънтър и върна снимките на Тейлър. – Но ФБР и НЦАНП са разследвали стотици подобни случаи... някои дори още по-обезпокоителни. Това не е нещо ново.

Нито Кенеди, нито Тейлър оспориха думите му.

– Доколкото разбирам, не сте идентифицирали жертвите – добави Хънтър.

– Точно така – отговори Кенеди.

– И казвате, че главите им са намерени в Уайоминг?

– Да.

– Вероятно се досещате какъв ще бъде следващият ми въпрос – продължи Хънтър.

Последва секунда колебание.

– Щом не знаем кои са жертвите – рече Тейлър – и главите им са намерени в Уайоминг, какво правим в Лос Анджелис?

– И защо аз съм тук – допълни Хънтър и погледна часовника си. – След няколко часа трябва да се кача на самолета, а още не съм приготвил багажа си.

– Ние сме тук и вие сте тук, защото федералното правителство на Съединените щати се нуждае от помощта ви – отвърна Тейлър.

– Моля ви – усмихна се иронично капитан Блейк. – Патриотична лекция ли ще ни изнасяте точно сега? Сериозно ли говорите? – Тя стана. – Моите детективи всеки ден излагат на опасност живота си заради жителите на Лос Анджелис и следователно на страната. Затова направете ми услуга и изобщо не ми разправяйте тези тъпотии, драга. – Барбара прикова Тейлър с поглед, който можеше да разтопи метал. – Наистина ли въздействате на хората с подобни глупости?

Тейлър имаше такъв вид, сякаш се готвеше да отговори, но Хънтър я изпревари.

– Нуждае се от мен? Защо? – обърна се той към Кенеди. – Аз не съм агент на ФБР, а вие имате безброй следователи и анализатори на криминални деяния.

– Никой от тях не е добър като теб – отвърна Кенеди.

– Ласкателствата няма да доведат доникъде – обади се капитан Блейк.

– Аз не съм анализатор по изготвяне на профили на убийци, Ейдриън – рече Хънтър. – Знаеш това.

– Всъщност не се нуждаем от теб заради това, Робърт – отговори Кенеди, млъкна за миг и после кимна на Тейлър. – Кажиму.

7.

Тонът на Кенеди накара Хънтър да повдигне дясната си вежда за част от секундата. Той се обърна към агент Тейлър и зачака.

Тя прибра косата си зад ушите и започна:

– Фордът „Гаурус“ принадлежал на един от клиентите, които са закусували в заведението онази сутрин. Според шофьорската книжка името му е Лиъм Шоу, роден на тринайсети февруари 1968 година в Медисън, Тенеси. – Тейлър млъкна и се вгледа в Хънтър, опитвайки се да забележи някакви знаци, че името му е познато, но не видя нищо.

– Според шофьорската книжка? – попита Хънтър, стрелкайки с поглед ту Тейлър, ту Кенеди. – Значи имате съмнения. – Това не беше въпрос, а по-скоро твърдение.

– Името съвпада – отговори Кенеди. – Всичко изглежда достоверно.

– Но вие все пак се съмнявате – настоя Хънтър.

– Проблемът е, че... – каза Тейлър – всичко изглежда наред, ако се върнем назад най-много четиринайсет години. Преди това... – Тя леко поклати глава. – Не можем да открием нищо за Лиъм Шоу, роден на тринайсети февруари 1968 година в Медисън, Тенеси. Той сякаш не е съществувал преди това.

– И съдейки по начина, по който ме наблюдавахте, когато споменахте името му, търсехте знаци, че го познавам. Защо? – попита Хънтър.

Тейлър изглеждаше смяяна. Тя се гордееше с безизразното си лице и че умее да изучава хората, без те да забележат, но Хънтър бе прочел мислите ѝ.

Кенеди се усмихна.

– Казах ти, че е добър.

Тейлър сякаш не обърна внимание на забележката.

– Господин Шоу е бил арестуван на място от шериф Уолтън и заместника му – продължи тя. – Уолтън обаче бързо осъзнал, че е попаднал на нещо, с което той и малкият му отдел няма да могат да се справят. Регистрационните табели на форда били от Монтана и той ги проверил. И след това шерифският отдел в Уайоминг нямал друг избор, освен да ни предаде случая. –

Тейлър млъкна, започна да рови в съдържанието на куфарчето си и извади друг документ. – И това е вторият неочакван обрат в историята. Фордът не е регистриран на името на господин Шоу, а на някой си Джон Уилямс от Ню Йорк.

Тя даде документа на Хънтър.

Той погледна бегло листа.

– Изненада – намеси се Кенеди. – На адреса, на който е регистрирана колата, няма никакъв Джон Уилямс.

– Джон Уилямс е често срещано име – отбеляза Хънтър.

– Да – съгласи се Тейлър. – Само в Ню Йорк има близо петнайсет хиляди.

– Но вие сте задържали господин Шоу, нали? – попита Хънтър.

– Точно така – потвърди Тейлър.

Хънтър погледна капитан Блейк, все още леко озадачен.

– Тогава разполагате с господин Шоу, който явно е от Тенеси, с две неидентифицирани женски глави и превозно средство с номера от Монтана, което е регистрирано на някой си господин Уилямс от Ню Йорк. – Хънтър повдигна рамене. – Първият ми въпрос остава. Защо сте в Лос Анджелис? И защо аз съм тук, а не у дома да си приготвям багажа? – Той отново погледна часовника си.

– Защото господин Шоу не иска да говори – отвърна Тейлър. Гласът ѝ все още беше спокоен.

Хънтър се втренчи изпитателно в нея.

– И как това отговаря на моя въпрос?

– Твърдението на агент Тейлър не е сто процента вярно – обади се Кенеди. – Държим господин Шоу в ареста от четири дни. Той беше прехвърлен при нас в деня, след като бе задържан. Намира се в Куонтико. Възложих случая на агент Тейлър и агент Нюман.

Хънтър отмести очи към Тейлър само за секунда.

– Но както каза агент Тейлър... – продължи Кенеди – господин Шоу отказва да говори.

– Е, и? – прекъсна го капитан Блейк, леко развеселена. – Откога това пречи на ФБР да изтръгва информация от когото и да е?

Кенеди остана невъзмутим от язвителната забележка.

– По време на разпита снощи – обясни той – господин Шоу най-после проговори за първи път. – Директорът млъкна и се приближи до големия прозорец на източната стена. – Каза само шест думи.

Хънтър зачака.

– Изрече: „Ще говоря само с Робърт Хънтър“.